

CHÚA NHẬT TUẦN IV MÙA PHỤC SINH NĂM A

Còn gọi là Chúa Nhật **CHÚA CHẶN CHIÊN NHÂN LÀNH**

Cầu nguyện cho Ông gọi linh mục, tu sĩ nam nữ, tông đồ giáo dân

⇒ Trong ngày lễ Ngũ Tuần, Phêrô cùng với mười một Tông đồ đứng ra, lên tiếng nói rằng: ***“Xin toàn thể nhà Israel hãy nhận biết chắc rằng: Thiên Chúa đã tôn Đức Giêsu mà anh em đã đóng đinh, lên làm Chúa và làm Đấng Kitô”***.

Nghe những lời nói trên, họ đau đớn trong lòng, nói cùng Phêrô và các Tông đồ khác rằng: “Thưa các ông, chúng tôi phải làm gì?” Phêrô nói với họ: “Anh em hãy ăn năn sám hối, và mỗi người trong anh em hãy chịu phép rửa nhân danh Đức Giêsu Kitô để được tha tội; và anh em nhận lãnh ơn Thánh Thần. Vì chung, đó là lời hứa cho anh em, con cái anh em, và mọi người sống ở phương xa mà Chúa là Thiên Chúa chúng ta sẽ kêu gọi đến”. Phêrô còn minh chứng bằng nhiều lời khác nữa, và khuyên bảo họ mà rằng: “Anh em hãy tự cứu mình khỏi dòng dõi gian tà này”. Vậy những kẻ chấp nhận lời ngài giảng, đều chịu phép rửa, và ngày hôm ấy có thêm chừng ba ngàn người gia nhập đạo. (Cv 2:14a. 36-41)

⇒ Anh em thân mến, khi làm việc lành, nếu anh em phải nhẫn nhục chịu đau khổ, đó mới là ân phúc trước mặt Thiên Chúa. Anh em được gọi làm việc

đó, vì Đức Kitô đã chịu đau khổ cho chúng ta, lưu lại cho anh em một gương mẫu để anh em theo vết chân Người. **Người là Đấng không hề phạm tội, và nơi miệng Người không thấy điều gian trá. Bị sỉ báng, Người không sỉ báng lại; bị hành hạ, Người không ngăm đe; Người phó mình cho Đấng xét xử công minh;** chính Người đã gánh vác tội lỗi chúng ta nơi thân xác Người trên cây khổ giá, để một khi đã chết cho tội lỗi, chúng ta sống cho sự công chính; nhờ vết thương của Người, anh em đã được chữa lành. Xưa kia, anh em như những chiên lạc, nhưng giờ đây, anh em đã trở về cùng vị mục tử và Đấng canh giữ linh hồn anh em. (1Pr 2:20b-25)

⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu phán rằng: “Thật, Ta bảo thật cùng các ngươi, ai không qua cửa mà vào chuồng chiên, nhưng trèo vào lối khác, thì người ấy là kẻ trộm cướp. Còn ai qua cửa mà vào, thì là kẻ chăn chiên. Kẻ ấy sẽ được người giữ cửa mở cho, và chiên nghe theo tiếng kẻ ấy. Kẻ ấy sẽ gọi đích danh từng con chiên mình và dẫn ra. Khi đã lừa chiên mình ra ngoài, kẻ ấy đi trước, và chiên theo sau, vì chúng quen tiếng kẻ ấy. Chúng sẽ không theo người lạ, trái lại, còn trốn tránh, vì chúng không quen tiếng người lạ”. Chúa Giêsu phán dụ ngôn này, nhưng họ không hiểu Người muốn nói gì. Bấy giờ Chúa Giêsu nói thêm: “Thật, Ta bảo thật các ngươi: Ta là cửa chuồng chiên. Tất cả những kẻ đã đến trước đều là trộm cướp, và chiên đã không nghe chúng. **Ta là cửa, ai qua Ta mà vào, thì sẽ được cứu rỗi, người ấy sẽ ra vào và tìm thấy của nuôi thân. Kẻ trộm có đến thì chỉ đến để ăn trộm, để sát hại và phá huỷ. Còn Ta, Ta đến để cho chúng được sống và được sống dồi dào**”. (Ga 10:1-10)

***

+> *Xin toàn thể nhà Israel hãy nhận biết chắc rằng: Thiên Chúa đã tôn Đức Giêsu mà anh em đã đóng đinh, lên làm Chúa và làm Đấng Kitô*

== Ai cũng nhận biết rằng, trước khi Đức Giêsu “**mọi sự đã hoàn tất**” và “**hỡi tử thần, chiến thắng của ngươi đâu?**” thì các tông đồ - mặc dù sát cánh Thầy chí thánh suốt 3 năm trường, chứng kiến không biết bao nhiêu là dấu lạ, được đích thân nghe bao Lời hằng sống... nhưng vẫn chưa/không xác tín về chân tính của Thầy mình, thậm chí còn “chối Thầy” hoặc “trao nộp Thầy” vì 30 đồng tiền, hoặc chán nản “rút lui” về nguyên quán và trở lại nghề cũ: chài lưới **đánh cá đúng nghĩa** chứ không phải “... **tung lưới chài người...**” – thế mà nay, sau khi tận mắt thấy “**Thầy vẫn còn sống đây...**” đã mạnh dạn lên tiếng “**làm chứng**” và sẵn sàng “**tuân nghe Lời Chúa hơn là nghe lời người phạm...**” dù bị tù tội và tử hình == quả là một sự biến đổi kỳ diệu: *trở thành tạo vật hoàn toàn đổi mới...*

+> *Người là Đấng không hề phạm tội, và nơi miệng Người không thấy điều gian trá. Bị sỉ báng, Người không sỉ báng lại; bị hành hạ, Người không ngăm đe; Người phó mình cho Đấng xét xử công minh*

== Chúng ta cũng không thể phủ nhận rằng thánh Phaolô – tuy là “sinh sau đẻ muộn” được làm tông đồ - xác tín về Đức Giêsu Ki-tô một cách không ai tương tượng nổi: “... *tôi sống nhưng không còn phải là tôi, mà chính Đức Ki-tô sống trong tôi...*” đã khuyên dạy chúng ta về một Đức Ki-tô *không hề phạm tội, và nơi miệng Người không thấy điều gian trá. Bị sỉ báng, Người không sỉ báng lại; bị hành hạ, Người không ngăm đe; Người phó mình cho Đấng xét xử công minh...* và đoạn quyết rằng : “sống hay chết... tất cả vì Đức Ki-tô...”

+> *Ta là cửa, ai qua Ta mà vào, thì sẽ được cứu rỗi, người ấy sẽ ra vào và tìm thấy của nuôi thân. Kẻ trộm có đến thì chỉ đến để ăn trộm, để sát hại và phá huỷ. Còn Ta, Ta đến để cho chúng được sống và được sống dồi dào*

***

Mối tương quan giữa người chăn chiên và đàn chiên (trích từ hồi ký tập 1):

Sau biến cố 75, tất cả các trường tư thục - đặc biệt các trường tư thục công giáo, đều "phải tự nguyện dâng hiến cho nhà nước xã-hội-chủ-nghĩa trưng dụng chỉ để dùng làm cơ sở giáo dục theo chính sách xã hội xã-hội-chủ-nghĩa". Hai mươi bảy (27) cơ sở giáo dục của dòng LaSan tại Việt Nam không thể ra ngoài "chính sách ưu việt của bác và đảng" được

Một sự "tái phối trí trường ốc" được diễn ra. Lẽ tất nhiên, các trường sở "ngon lành" được trưng dụng cho việc "đào tạo cán bộ và đảng viên đã hơn 20 năm nay phải xếp bút nghiêng chui rúc trong rừng vì đã “dại” nghe theo lời dụ dỗ từ miệng lưới con rắn độc đã một lần lôi kéo dụ khị loài người sao vào vòng “đời là bể khổ”,

và vì... đại cuộc", còn trẻ em thanh thiếu niên học sinh thì... học ở đâu cũng được, miễn là có chỗ ngồi, có bảng đen phấn trắng là tốt rồi! Thế là tôi cũng gồng mình đi theo các em học sinh, chuyển qua một trường ốc khác. Thú thật lắm lúc muốn buông xuôi bỏ cuộc.

Sau hơn một năm so far so good đối với "một nhóm chẵn chiên" nhưng chắc chắn so far NOT so good đối với đàn chiên, ông hiệu trưởng - "phó tiến sĩ môn toán, tự học và tự thi lấy bằng phó tiến sĩ" [theo như ông tự giới thiệu trước cả trường nhân ngày khai giảng niên khoá 1976-1977], kêu tôi lên làm việc. Sau chừng 10 phút trao đổi quan niệm về xã hội, nhân văn, khoa học kỹ thuật "siêu việt của nhân dân ta", ông đi thẳng vào vấn đề: tôn giáo. "Các anh theo đuổi một lý tưởng đâu đâu, mờ ảo, không tưởng! Ông nói. Các anh cứ ngày này tuần kia, năm này đến năm khác, giảng, giảng rồi lại giảng trong nhà thờ; nói, nói rồi lại nói những chuyện đầu đầu, không biến đổi cũng chẳng làm được tích sự gì cho xã hội, cho người nghèo, cho kẻ bị áp bức bóc lột..." Ông thao thao bất tuyệt "lên lớp", tôi cũng thao thao bất tuyệt... nghe nhai đi nhai lại không biết bao nhiêu lần trong các buổi học tập chính trị kể từ sau 75.

- Bây giờ tôi hỏi anh, ông bỗng lên tiếng gắt gỏng hỏi. Đứng trước một tên tư sản, một ông chủ giàu có chuyên bóc lột mồ hôi nước mắt và xương máu của giới thợ thuyền lao động nghèo khổ, các anh, giới tự cho là lãnh đạo tôn giáo, là người chăm sóc đàn chiên... các anh làm gì để tên tư sản độc ác đó ngưng bóc lột dân nghèo?

Tôi bình tĩnh trả lời:

- Nếu quả thật tên chủ nhân tư bản đó bóc lột giới thợ thuyền tận xương tủy như ông vừa nói, thì trên mặt tổ chức xã hội trần thế đã có luật pháp bảo vệ giới thợ thuyền. Nhà cầm quyền xã hội trần thế cứ việc lấy luật pháp mà trừng trị tên tư bản độc ác kia. Phần chúng tôi, chúng tôi không ngừng tuyên xưng "xã hội trần thế chỉ là tạm bợ, mà xã hội Nước Trời - sau cuộc đời vất vả ở trần thế này, mới thật là vĩnh cửu". Vì thế, chúng tôi cứ giảng, giảng và lại giảng để nhắc nhở cho mọi người - và cho chính chúng tôi, biết và nhớ đâu mới thực sự là vĩnh cửu. Riêng đối với tên tư bản độc ác kia, ngoài luật pháp của xã hội trần thế trừng trị thích đáng, chúng tôi còn nhắc nhở hấn "biết nhận và nghe tiếng nói của lương tâm..."

- Utopique! ông hiệu trưởng ngắt lời. Lương tâm! Lương tâm!!! Lương tâm của tên tư bản độc ác đó chẳng khác gì cái gọi là lương tâm của các anh... Cũng nhà lầu xe hơi, cũng tiền hô hậu ủng, cũng lên voi xuống ngựa, cũng hoan hô vạn tuế... Hừm! giọng ông ta bỗng trở nên lạnh lùng đến khiếp sợ. Chúng tôi chẳng cần gì phải giảng, giảng rồi lại giảng... ***chúng tôi chỉ cần lụi con dao vào ngực nó, là nó phải tuân theo ngay.***

Rồi ông nhìn tôi, hất hàm nói :

- Anh ký giấy bàn giao công việc làm "giáo vụ" [trước 75 gọi là giám học] cho thầy C...

Kể từ ngày đó, tôi cùng rất nhiều anh chị em đồng nghiệp, bị - hay được (?) - mang hỗn danh là "mất dạy và vô lương...!" [bị tước đoạt sở nguyện dạy học, và không còn dạy học nữa thì làm gì có lương tháng, dù là lương chết đói?!] Điều tôi muốn nói là ngay sau khi anh chị em chúng tôi "về vườn", rất nhiều học sinh cũng muốn "theo gót người chăn chiên", nghĩa là... bỏ học. Thiếu điều chúng tôi van xin năn nỉ, các em mới chịu trở lại học đường, để tránh những tai họa nhãn tiền cho người chăn chiên cũng như cho những con chiên hiền lành thơ ngây...

***

Trên bình diện xã hội trần thế, thường thì chúng ta liên nghĩ đến các tổ chức, hội đoàn, cộng đồng, giáo xứ, giáo phận, v.v.... to lớn mới là đàn chiên, và một hay vài người cứ cho là có thẩm quyền mới là chủ chăn. Không sai! vì dù muốn dù không, bao lâu loài người còn sinh sống ở trần thế này, bấy lâu chúng ta phải chịu ghép mình trong cái gọi là cơ cấu tổ chức của xã hội loài người.

. Trong các nước "tự do dân chủ" như nước Mỹ, nếu lỡ mà đã bầu một vị tổng thống... cà chớn làm chủ chăn, thì đàn chiên cũng đành ngậm đắng nuốt cay trong 4 năm, để rồi hy vọng bầu người khác tài đức hơn, đáp ứng thoả đáng hơn nguyện vọng của đàn chiên;

. Trong các nước "con vua thì làm vua, con thầy chùa thì quét lá đa" hoặc các nước "độc đảng độc quyền" thì... thiện tai! thiện tai!, "cột đèn mà đi được chắc cũng tìm đường lánh nạn" nói chi đàn chiên!...

Cha ông chúng ta đã chẳng nói "cây lành chim đậu" đó sao?

Tưởng không cần nhắc đến những lời hứa hẹn, khéo trình bày chương trình này kế hoạch kia, lắm lúc bôi nhọ nhau, tìm mọi thủ đoạn để dim đôi thủ xuống và nâng mình lên, v.v... trong các cuộc vận động tranh cử, anh chị em cũng thừa biết mục đích tối hậu của các ứng cử viên là được bầu làm vị chăn chiên của một đàn chiên dù lớn dù nhỏ, và từ đó hưởng được những đặc quyền đặc lợi, quyền uy và danh vọng cá nhân = thành thật mà nói, có mấy ai thực sự "hy sanh" cho đàn chiên? Đáng buồn thay cho những đàn chiên mà người chăn chiên chẳng những không được đàn chiên quý trọng mà còn bị đàn chiên tìm cách trốn lánh...

Chúng ta không bàn đến những vấn đề to lớn của cái gọi là cơ cấu tổ chức xã hội loài người ở trần gian này. Chỉ cần tóm gọn đàn chiên trong môi trường sống nhỏ bé của gia đình, trong đó cha mẹ là chủ chăn, con cái là đàn chiên nhỏ bé thơ ngây vô tội, cũng quá đủ làm chúng ta... nhưc đầu! Bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Nhật

IV mùa Phục Sinh, vạch ra cho chúng ta thấy "thế nào là một vị chăn chiên đích thực" = nói cách khác, mối tương quan giữa người chăn chiên và đoàn chiên phải như thế nào mới thực sự đem lại an vui hạnh phúc cho mỗi con chiên.

"... [Người chăn chiên] sẽ gọi đích danh từng con chiên mình.

Khi dẫn chiên ra [đồng cỏ xanh tươi], người chăn chiên đi trước, và đàn chiên theo sau, vì chúng quen tiếng người chăn.

...

*Thầy là cửa chuồng chiên,
tất cả những kẻ đã đến trước đều là trộm cướp,
và chiên đã không nghe theo chúng.*

Kẻ trộm có đến thì cũng chỉ để ăn trộm, sát hại và phá huỷ.

*Còn Thầy, Thầy đến để cho đàn chiên sống,
và được sống dồi dào"*

Ai trong chúng ta, dù tự xưng hay được đề cử làm người chăn chiên, dám mạnh dạn "nói và làm" như đức Ki-tô không nhỉ?

Đề nghị Anh Chị Em là bậc làm cha làm mẹ, làm anh làm chị, làm thầy làm cô, làm lãnh đạo tinh thần cũng như lãnh đạo xã hội dù lớn dù nhỏ, chúng ta cầu xin và học đòi đức Giêsu Ki-tô, là Đấng Chăn Chiên đích thực, là Đấng **"đến ở trần gian này không phải để được kẻ hầu người hạ, mà để phục vụ, hy sinh tính mạng cho nhiều người..."**, hoàn thành nhiệm vụ làm người chăn chiên để các chiên - chính là con cái, học sinh, bạn bè thân hữu của chúng ta - và chính mỗi người chúng ta, được cùng nhau vui sống hạnh phúc ngay ở đời này, và nhất là đời sau trong Nước Trời.

